

IV SA/Wa 1573/14 - Wyrok

Data orzeczenia	2015-01-12
Data wpływu	2014-08-05
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Sędziowie	Alina Balicka /przewodniczący sprawozdawca/
Symbol z opisem	6150 Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego 6401 Skargi organów nadzorczych na uchwały rady gminy w przedmiocie ... (art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym)
Hasła tematyczne	Zagospodarowanie przestrzenne
Skarżony organ	Rada Gminy
Treść wyniku	Stwierdzono nieważność uchwały w części
Powołane przepisy	Dz.U. 2012 nr 0 poz 647; art. 10 ust. 2 pkt 11; Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - tekst jednolity Dz.U. 2012 nr 0 poz 145; ar. 88l; Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne - tekst jednolity.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący sędzia WSA Agnieszka Wójcik, sędzia WSA Alina Balicka (spr.), sędzia WSA Marta Laskowska-Pietrzak, Protokolant ref. staż. Paweł Smulski, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 grudnia 2014 r. sprawy ze skargi Wojewody [...] na uchwałę Rady Gminy N. z dnia [...] marca 2014 r. nr [...] w przedmiocie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w odniesieniu do: 1. załącznika nr 4 do uchwały, stanowiącego rysunek przedstawiający kierunki zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: a. M-1, AG-1 oraz IT w obrębie W., przylegających od strony wschodniej do rzeki U.; b. M-2, M-3, M-4, ZL i Z w obrębie S., usytuowanych w pasie 300 m na zachód od rzeki U.; c. ZL, ZLL, M-4 i Z w obrębie N., usytuowanych w pasie 300 m na zachód od rzeki U.; d. W-Z w obrębie W.; e. Z i M-2 w obrębie W., w pasie szerokości 150 m na wschód od rzeki U. usytuowanych pomiędzy południową granicą terenu W-Z a terenem drogi L; 2. załącznika nr 4 do uchwały, stanowiącego rysunek przedstawiający kierunki zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: a. AG-1 w obrębie W., usytuowanych na zachód od rzeki U.; b. M-2, U i AG-1 w obrębie W.; c. M, M-2, U i R w obrębach: K., W. i P., w zakresie, w jakim dopuszcza do realizacji zabudowy na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, wyznaczonym dla rzeki U., 3. załącznika nr 4 do uchwały, stanowiącego rysunek przedstawiający kierunki zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: M, M-2, M-3, M-4, AG-1, AG-2, R i IT, w zakresie, w jakim dopuszcza do realizacji zabudowy na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, wyznaczonym dla rzeki Z., 4. załącznika nr 3 do uchwały stanowiącego tekst studium przedstawiający kierunki zagospodarowania przestrzennego w odniesieniu do terenu W-Z; II. stwierdza, że zaskarżona uchwała w zakresie określonym pkt I nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

Uzasadnienie

Przedmiotem zaskarżenia przez Wojewodę [...], w związku z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 594, ze zm.), jest Uchwała Nr [...] Rady Gminy [...] z dnia [...] marca 2014 r. w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy [...].

Wojewoda [...] zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie przepisów art. 10 ust. 2 pkt 11 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.), zwanej dalej "ustawą o p.z.p.", w związku z art. 88l ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145 ze zm.), poprzez wyznaczenie obszarów przeznaczonych pod zabudowę na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią (dawniej obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią) oraz błędne ustalenie granic obszarów szczególnego zagrożenia powodzią.

Wojewoda [...] wskazał, że na rysunku uchwalonego studium, zawierającym kierunki

zagospodarowania przestrzennego gminy (załącznik nr 4 do uchwały), w granicach obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, wbrew przepisom ustawy Prawo wodne, wyznaczono m.in. tereny pod:

zabudowę mieszkaniową jednorodzinną (M);
zabudowę mieszkaniową wielorodzinną i usługową (M-1);
zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i usługową (M-2);
zabudowę mieszkaniową jednorodzinną ekstensywną i usługową (M-3);
zabudowę mieszkaniową jednorodzinną na działkach z gruntem leśnym (M-4);
zabudowę usługową, produkcyjną i magazynową (AG-1);
zabudowę usługową, produkcyjną, magazynową i działalnością związaną z logistyką (AG-2);
zabudowę usługową (U);
infrastrukturę techniczną, w tym oczyszczalnię ścieków (IT);
zabudowę zagrodową oraz inną zabudowę związaną z produkcją rolniczą i przetwórstwem rolno - spożywczym (R),

podczas gdy zgodnie z przepisami Prawa wodnego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, co do zasady, istnieje zakaz zabudowy. Ponadto analiza ustaleń studium, w szczególności jej części graficznej, zawierającej kierunki zagospodarowania przestrzennego gminy, wskazuje, że dla obszaru objętego studium, dla którego granice obszarów szczególnego zagrożenia powodzią określa m.in. studium dla rzeki [...], Rada Gminy [...] dokonała zmiany tych granic na rysunku studium. Zgodnie ze studium ochrony przeciwpowodziowej tereny oznaczone na rysunku studium (załącznik nr 4 do uchwały) symbolami: AG1, IT, M-1 przylegające od strony wschodniej rzeki [...] na jej punkcie kilometrażowym od 55+000 do 57+000 (arkusz 14 części graficznej studium ochrony przeciwpowodziowej dla rzeki [...]) i teren M-2, przylegający od strony wschodniej oraz teren Z (teren zieleni chronionej) od strony zachodniej rzeki [...] na jej punkcie kilometrażowym od 59+000 do 61+000 (arkusz 15 części graficznej studium ochrony przeciwpowodziowej dla rzeki [...]), znajdują się częściowo w obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, co nie zostało uwzględnione w skarżonej uchwale. Tym samym skarżona uchwała, w zakresie ww. obszarów, wprost narusza przepisy Prawa wodnego.

W konsekwencji Wojewoda [...] uznał ustalenia studium, w zakresie ochrony przed powodzią, za sprzeczne z ustawą Prawo wodne, bowiem nie realizują dyspozycji konkretnej normy tej ustawy, o której mowa w art. 88l ustawy Prawo wodne, w związku z art. 10 ust. 2 pkt 11 ustawy o p.z.p., przy czym, nie ma znaczenia okoliczność uzgodnienia projektu studium przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. Spełnienie ustawowego wymogu dokonania stosownych uzgodnień nie może mieć tylko charakteru formalnego, ale musi polegać na merytorycznym sprawdzeniu rozwiązań przyjętych w projekcie studium przez organ specjalistyczny w zakresie jego kompetencji określonych w stosownych przepisach. W konsekwencji również na etapie badania legalności podejmowanej uchwały w przedmiocie studium weryfikacji merytorycznej podlegają orzeczenia organów uzgadniających.

Rada Gminy [...] w odpowiedzi na skargę wniosła o jej oddalenie.

Rada wskazała, że kierunek przeznaczenia terenu określony w studium, który wskazuje tereny zabudowy nie jest tożsamy z umożliwieniem realizacji zabudowy na całej powierzchni tegoż terenu. Poza ustaleniem dotyczącym przeznaczenia terenu, w studium obowiązują dodatkowe ustalenia m.in. dotyczące obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, które należy interpretować wspólnie, a nie wybiórczo wraz z pozostałymi ustaleniami i które nie wykluczają przypisanego przeznaczenia dla terenu. Decydują natomiast o doborze konkretnego sposobu użytkowania i zagospodarowania w ramach ustalonego kierunku przeznaczenia. Szczegółowa analiza wszystkich ustaleń studium daje możliwość wykorzystania części "problematicznego" terenu (szczególnego zagrożenia powodzią) jako obszaru bilansowanego do powierzchni terenu całej inwestycji, w tym leżącej poza zagrożeniem. Obszar problemowy może bowiem zostać wykorzystany np. jako wymagany dla każdej inwestycji teren powierzchni biologicznie czynnej. W studium na terenach, na których została dopuszczona realizacja zabudowy i jednocześnie występują obszary szczególnego zagrożenia powodzią, po granicy zagrożenia wyznaczono "granice strefy zieleni wolnej od zabudowy wzdłuż rzek dla kształtowania

powiązań przyrodniczo-krajobrazowych", która przesądza o zakazie zabudowy w tym obszarze.

Studium nie stoi w sprzeczności z przepisami Prawa wodnego, albowiem jego postanowienia nie wyłączają możliwości przesądzenia w drodze indywidualanej decyzji o możliwości zabudowy określonego terenu lub jego części objętego studium. Jak wskazuje skarżący decyzja taka jest wydawana dopiero na etapie projektowania konkretnej inwestycji, a więc wtedy dopiero gdy istnieje plan zagospodarowania przestrzennego i możliwość ustalenia czy projektowana inwestycja pozostaje z nim w zgodzie.

Rada wskazała również, że zmiana kierunku przeznaczenia na cele nie inwestycyjne spowodowałaby roszczenia właścicieli tych terenów wobec Gminy [...], wynikające z ograniczenia dotychczasowych przywilejów w zakresie ich wykorzystania oraz utraty ich rynkowej wartości.

W ocenie Gminy [...] Wojewoda [...] w sposób nieusprawiedliwiony podważa kompetencje strony opiniującej projekt studium w zakresie ustaleń dotyczących obszarów szczególnego zagrożenia powodzią (RZGW) i traktuje wydaną pozytywną opinię jako nie wiążącą. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej, jako organ uzgadniający, nie kwestionował przyjętych w nim rozwiązań. Uznać można zatem było, że jest to jednoznaczne z przyzwoleniem właściwego organu do wprowadzenia na tych terenach nowej zabudowy, uwarunkowanej zgodnie z postanowieniami studium.

Studium ochrony przeciwpowodziowej ustalające granice zasięgu wód powodziowych o określonym prawdopodobieństwie występowania sporządzone zostało przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. w 2003 i 2005 roku. Ten sam organ uzgodnił aktualnie projekt kwestionowanego fragmentu studium. Nie da się zatem zaakceptować argumentu Wojewody, że nie ma znaczenia okoliczność uzgodnienia projektu studium przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej i Gmina [...] nie zgadza się z interpretacją tego faktu dokonaną przez skarżącego.

W piśmie procesowym z dnia 20 listopada 2014 r. Wojewoda [...] zmodyfikował petitum skargi przez jej doprecyzowanie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki przewidziane w ustawie.

W myśl art. 3 § 1 pkt 5, 6 i 7 powyższej ustawy kontrola działalności administracji publicznej obejmuje orzekanie w sprawach skarg na:

- 5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej
- 6) akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej
- 7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego

Stosownie natomiast do treści art. 147 § 1 powyższej ustawy sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Zgodnie z treścią art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst

jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90 ustawy. W myśl art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 ustawy organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Powołany powyżej przepis art. 93 ust. 1 powyższej ustawy nie wprowadza ograniczenia konkretnym terminem prawa organu nadzoru do zaskarżenia uchwały organu gminy do sądu administracyjnego. Skarga organu nadzoru na uchwałę organu gminy nie musi być poprzedzona wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa. Pogląd, iż organ nadzoru nie jest ograniczony żadnym terminem do wniesienia skargi w trybie art. 93 ust. 1 powyższej ustawy wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 13 stycznia 2005 r., sygn. akt OSK 1575/04 (nie publikowany), z dnia 15 lipca 2005 r., sygn. akt II OSK 320/05 (ONSAiWSA 2006/1/7) oraz w postanowieniu z dnia 29 listopada 2005 r., I OSK 572/05 (Lex Nr 196772).

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawę do stwierdzenia nieważności uchwał rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania studium, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Natomiast w art. 10 powyższej ustawy określono szczegółowo problematykę, której powinny dotyczyć ustalenia studium.

Na wstępie należy zauważyć, że procedura planistyczna związana z uchwaleniem Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy [...] została wszczęta Uchwałą Nr [...] Rady Gminy [...] z dnia [...] marca 2012 r. w sprawie przystąpienia do sporządzania zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy [...].

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o p.z.p. w studium uwzględnia się w szczególności uwarunkowania wynikające z zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia. Natomiast art. 10 ust. 2 pkt 11 ww. ustawy wskazuje, że w studium określa się w szczególności obszary szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszary osuwania się mas ziemnych. Definicję obszarów szczególnego zagrożenia powodzią zawiera art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (j.t. Dz. U. z 2012 r., poz. 145, ze zm.), zgodnie z którym, przez obszary szczególnego zagrożenia powodzią rozumie się:

- a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat,
- b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi raz na 10 lat,
- c) obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 18, stanowiące działki ewidencyjne,
- d) pas techniczny w rozumieniu art. 36 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

Kwestie związane z ochroną przed powodzią regulują przepisy działu Va ustawy Prawo wodne. Zgodnie z art. 88a ust. 1 i 2 tej ustawy ochrona przed powodzią jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej. Ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się m.in. obszary szczególnego zagrożenia powodzią – art. 88d ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo wodne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo

wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 32, poz. 159, ze zm.), która weszła w życie z dniem 18 marca 2011 r., Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej miał przygotować m.in. mapy zagrożenia powodziowego w terminie do dnia 22 grudnia 2013 r. Jednocześnie art. 14 tej ustawy stanowi, że studium ochrony przeciwpowodziowej, sporządzone przez właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej, zachowuje ważność do dnia sporządzenia mapy zagrożenia powodziowego.

Ponieważ mapy zagrożenia powodziowego w terminie do dnia uchwalenia zaskarżonego studium nie zostały opracowane, wyznaczając w studium obszary szczególnego zagrożenia powodzią, zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, należało uwzględnić ustalenia studium ochrony przeciwpowodziowej. Studium ochrony przeciwpowodziowej opracowywane było, zgodnie z art. 79 ust. 2 ustawy Prawo wodne, który utracił moc z dniem 18 marca 2011 r., przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej. W studium tym ustalane były granice zasięgu wód powodziowych o określonym prawdopodobieństwie występowania.

Ze Studium tom II – kierunki zagospodarowania przestrzennego wynika, że na terenie Gminy [...] występują obszary szczególnego zagrożenia powodzią wyznaczone na podstawie opracowania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. pt. "Studium dla potrzeb ochrony przeciwpowodziowej – Etap I dla rzeki [...] oraz Etap II – dla rzeki [...] oraz [...]".

Wojewoda [...] wykazał, że granice obszarów szczególnego zagrożenia powodzią dla rzeki [...] przedstawione w załączniku nr 4 do uchwały, stanowiącego rysunek przedstawiający kierunki zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do terenów wskazanych w punkcie I podpunkt 1 litery a, b, c, d, e wyroku, nie pokrywają się z tą granicą wynikającą z opracowania Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. pt. "Studium dla obszarów nieobwałowanych narażonych na niebezpieczeństwo powodzi – Umowa nr [...] z dnia [...] grudnia 2003 r. Etap I, dla rzeki [...] (następnie uzupełnione w ramach umowy nr [...] z dnia [...] grudnia 2005 r.), co narusza art. 10 ust. 2 pkt 11 ustawy o p.z.p. w związku z art. 14 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

Na uwzględnienie zasługuje również zarzut organu nadzoru dotyczący dopuszczenia w zaskarżonej uchwale zabudowy na terenach położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią. Dotyczy to terenów oznaczonych w załączniku nr 4 do uchwały symbolami:

AG -1 w obrębie W., usytuowanych na zachód od rzeki [...],
M-2, U i AG-1 w obrębie W.,
M, M-2, U i R w obrębach K., W. i P.,
w zakresie, w jakim dopuszcza do realizacji zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, wyznaczonym dla rzeki [...],
M, M-2, M-3, M-4, AG-1, AG-2, R, IT,
w zakresie, w jakim dopuszcza do realizacji zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, wyznaczonym dla rzeki [...].

Art. 88l ust. 1 ustawy Prawo wodne stanowi, że na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym:

- 1) wykonywania urządzeń wodnych oraz budowy innych obiektów budowlanych;
- 2) sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmacniania brzegów, obwałowań lub odsypisk;
- 3) zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, z wyjątkiem robót związanych z regulacją lub utrzymywaniem wód oraz brzegu morskiego, a także utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie.

Jednocześnie ustawodawca w ust. 2 art. 88l przewidział odstępstwo od zakazów określonych w ust. 1, gdyż dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, zwolnić od zakazów, jeżeli nie utrudni to ochrony przed powodzią.

Z powyższego wynika, że zasadą są zakazy, o których mowa w ust. 1 art. 88l Prawa wodnego, które to zakazy muszą być uwzględnione już na etapie uchwalania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się m.in. wymagania bezpieczeństwa ludzi i mienia. Według art. 10 ust. 1 pkt 15 – w studium uwzględnia się uwarunkowania wynikające m.in. z wymagań dotyczących ochrony przeciwpowodziowej. Natomiast przepis art. 10 ust. 2 pkt 2 i pkt 11 nakłada na organ gminy obowiązek określenia w studium m.in. terenów wyłączonych spod zabudowy oraz obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Niewątpliwie więc określenie w studium kierunków zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów (art. 10 ust. 2 pkt 1) nie może kolidować z ustawowymi wymogami z zakresu ochrony przeciwpowodziowej.

Zasadnie zatem podniesiono w skardze, że treść studium w części dopuszczającej zabudowę na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią stanowi naruszenie ww. przepisów.

Ponadto zasadnie podniesiono w skardze, że skoro Rada Gminy [...], odwołuje się do przepisów odrębnych, które wprost zakazują realizacji zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, to nie może z drugiej strony, dopuszczać do realizacji na nich nowej zabudowy, gdyż takie zapisy studium są wewnątrznie sprzeczne.

Wbrew stanowisku Rady Gminy [...], w niniejszej sprawie pozytywne uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Zarządu Gospodarki Wodnej w W. dokonane w trybie art. 4a pkt 1 ustawy Prawo wodne, w związku z art. 11 pkt 6 lit. i ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie może być uznane za podstawę wprowadzenia do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego ustaleń naruszających art. 88l ust. 1 Prawa wodnego. Dokonanie uzgodnienia nie może mieć tylko charakteru formalnego, ale musi polegać na merytorycznym sprawdzeniu rozwiązań przyjętych w projekcie studium przez organ specjalistyczny w zakresie jego kompetencji. Jednocześnie stwierdzić należy, że o ile na etapie sporządzania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy wymagane jest uzgodnienie projektu studium z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej, w zakresie wskazanym wyżej, to nie jest przewidziane wydawanie – na potrzeby sporządzenia studium – decyzji zwalniającej od zakazów związanych z ochroną przeciwpowodziową w trybie art. 88l ust. 2 Prawa wodnego.

Z tych wszystkich względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 147 § 1 oraz art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji.